

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

40. An missio illa à Pontifice impetrata Sancto Willibrordo fuerit necessaria
& an crediderit sibi fuisse necessariam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

An missio illa à Pontifice impetrata Sancto Willibrordo fuerit necessaria & an crediderit sibi fuisse necessariam.

Non mouerem hanc questionem, nisi quidam Reformatæ, ut vocant, Religionis olim contra Fr. Coferum Catholicam Romanam fidem in S. Willibrordo ex licentia accepta à Pōtifice Romano Sergio probantem regeret, Willibrordo illam professionem ad urbem & illam licentiam à Pontifice non fuisse necessariam: Willibrordum ante accessum ad Cathedram Apostolicam, apud Frisios diu prædicasse: Romanam iuisse solius Archiepiscopalis dignitatis obtinendæ causa.

Non ingrediar hîc disputationem de Romani Pontificis primatu, prærogatiua in vniuersam Ecclesiam, de quibus fusè Bellarminus alijque orthodoxi viri contra veræ fidei adversarios Hîc breuiter dico. Pœnes Pontificem Romanum solum esse primariam mittendi potestatem ad verbum Dei ex officio prædicandum, ad Ecclesiam ex auctoritate regendum.

Probo non aliter & satis ex augustis verbis Domini ad Sanctum Petrum; *Pasce oues meas*, sono quidem paucis, sed re turgidis; eis enim vniuersam Ecclesiam suam ei & in eo successoribus cum plenitudine potestatis & clauium committit. Vnde Beatus Chrysostomus homil. 1. De Pœnitentia, Ecclesiæ primatum gubernationēque per vniuersum mundum Petro à Christo eò loci fuisse conceditum asserit. Nec quis imaginetur verbum, *pasce*, denotare dumtaxat nudam & æqualem pabuli subministracionem: plus importat, tam in scripturis, quam in litteris secularibus

144 DE PRIMIS VETERIS FRISIÆ APOSTOLIS
cularibus, vt, verbi gratia, psal. 2. Vers. 9. *Reges eos in
virga ferrea:* vbi græcè apud 70. habetur ποιμανεῖς id est,
pascas eos, instituiturque sermo metaphoricus de virga
ferrea pastoris, quo denotatur regimen totius Ecclesiæ
iustum & potentissimum. Item psal: 77. Vers. 71. *pascere
Iacobum seruum suum & Israhel hereditatem suam*, vbi
de Regali Dauidis agitur præfectura. Et versu sequenti,
pascit eos in innocentia cordis sui &c. Vbi Chaldæus legit, reg-
navit super eos. Sic alijs in locis. Ethnicis scriptori-
bus familiare id ipsum fuisse, testis est Homerus lib. 2. Iliad.
qui Agamemnonem Argiuorum Regē velut suorum sub-
ditorum vtilitati & commodo incumbentem introducens,
eum non raro ποιμένα λαῶν id est Pastorem populorum
appellat. nec abs ratione; pastoris enim officium circa regi-
men & præfecturam ouium maxime occupatur: pastoris
quippe est non tantum pascua suppeditare, sed in oues
lasciuientes & obedire detrectantes etiam ferrata animad-
vertere claua, compescere, de omnibus quæ ad oues
quouis modo spectant, cognoscere, statuere & cum impe-
rio iudicare.

Dico 2. secundaria & subordinata potestas mittendi est
pœnes Episcopos Apostolorum successores. Hi omnem iu-
risdictionem in Ecclesias à summo hauriunt Pontifice, quã
proinde ille vel in solidum auferre, dilatare, aliàs diffusam
restringere & ad certos terminos reuocare potest, prout
Ecclesiasticæ politiæ magis iudicauerit expedire.

Dico 3. Necessaria fuit Sancto Willibrordo authoritas
siue licentia accepta à Romano Pontifice, siue immediatè,
siue mediatè, id est ab ijs qui à Pontifice subordinatã potes-
tatē mittendi acceperunt. Patet, quia extra illos nulli ha-
bent facultatem mittendi cum authoritate ad gentes. Et
quomodo predicabunt nisi mittantur? hanc licentiam sibi ne-
cessariam

cessariam fuisse credidit probè Willibrordus; erat is filius Ecclesiæ Catholicæ obseruantissimus. Hoc illum docebant exempla præcedentiũ virorum Apostolicorum. Hoc ipsum suo facto probauit; ad quid enim Alpinas niues, Italicos sudores gustare libuisset?

Dico 4. Necessaria fuit eidem potestas immediatè accepta à Romano Præsule. Quia non apparet fuisse Episcopos in Hybernia vel hîc instructos sufficiēti facultate mittēdi ad Frisios. Colōiēsis, Leodiēsis erant astricti circa terminos suæ Diocesis; ad ipsos Frisij non spectabant. Reseruatum strictè sedes Romana talis generis missiones. Hinc videre est viros omnes Apostolicos antequam gētibus irent prædicatum, Romana limina petiisse, Pontificis bonam voluntatem implorasse: ipsimet Pontifices ordinabant Episcopos per diuersa loca, prout in singulorum actis legitur.

Dices: Egbertus Sancti Willibrordi magister dum Frisiorum conuersione ardet, rectà Frisiam pergit, non Romam: Romam denique si propositum falleret cogitabat, non ad Apostolicam auctoritatem postulandum, sed ad adeundum sacra limina Apostolorum; ergo Egbertus credidit licentiam Româ acceptam non esse necessariam gentium prædicatori. cur non & Willibrordus eius discipulus, eius emissarius? Sic Sanctus Wilfridus sede sua deturbatus dum Romam meditatur, aduerso vento dilapsus est in Frisiam, in qua per hyemem fidei Catholicæ annuntiator hæsit, non quæsito aut expectato Romani consensu; cur non & sic Willib. eius quondam in Rhipensi cœnobio subditus? Responderetur, quod ad Egbertum attinet, non fuisse adorsum Frisios sine meditatione Apostolici fauoris Romę impetrandi; constituisse quidē iter in Frisiã, sed ea ratione quam in Willibrordo adferemus, scilicet videre

an aliquod ostiū pateret Euangelio, quo explorato Romā pergeret. Quod si nullum ostium reperiretur, hunc saltem fructum peregrinationis suæ acquireret videre scilicet & venerari sacrorum atria Principum. Aperiunt hoc consilium Egberti lib. 5. Ann. cap. 10. verba Bedæ: *Ad quos (Fresones, Ruginos, Danos, antiquos Saxones &c.) venire profectus Christi miles (Egbertus) circumnavigata Britannia disposuit, si quos forte ex illis ereptos Sathana ad Christum transferre valeret. Vel si hoc fieri non posset, Romam venire ad videnda atque adoranda Beatorum Apostolorum ac Martyrum Christi limina cogitavit:* quæ quasi exponens Baronius ad annum Christi 690. tomo 8. numero tertio, ait; erat ipsi (Egberto) in mente tentare si quod pateret ostium Euangelio, ac Romam inde migrare ad accipiendum à sede Apostolica Apostolatium. Quod si nullus pateret aditus verbo Dei, lucrum id saltem peregrinationis caperet, vt inuiseret & veneraretur Sanctorum sepulchra Apostolorum.

Wilfridus sæpe antea Romæ fuerat, multa ibidem didicerat, multam authoritatem prædicandi & ordinandi obtinuerat. Vnde credibile est eum vniuersalem potestatem gentibus Euangelizandi accepisse, quâ inter Frisios vsus est. 2. Potuit Wilfridus in Frissa peregrinus & hospes Frisij familiariter & domesticè de fide concionatus fuisse, Christum tum priuatim tum publicè annuntiasse. Nulli vetitum est sic proximo salutarem doctrinam impendere: id factum à multis martyribus & facillè creditu de Wilfrido, quia ex destinato concilio prædicandi Frissiam non intravit, sed occasione declinandarum insidiarum & ventis solùm vt hospes, non vt prædicator per hyemen remansit expectans itinerationis versus Romam commodum tempus. Vide Malmesbur. in Episcopis Eboracensibus.

Hinc

Hinc sequitur 1. Necessarium aut plusquã conueniens fuisse Sanctum Willibrordum ire Romam ad benedictionem Apostolicam impetrandam. Hoc ipsum pariter suadebant exempla Apostolicorum Doctorum, qui non contenti litteris aut alio modo eam impetrare, ipsimet Petri thronum adiere.

Sequitur 2. Willibrordum credidisse sibi illam licentiã à Roma esse necessariam; aliàs enim laboribus lubens percisset.

Primum argumentum aduersarij, scilicet, Sanctum Willibrordum ante accessum ad Cathedram Romanam diu apud Frisones predicasse, planissimè ingulat Beda lib. 5. cap. 12. primis (inquiens) sane temporibus aduentus eorum in Frisiam, mox vt comperit Willibrordus datam sibi à Principe (Pipino) licentiam ibidem predicandi, accelerauit venire Romã cuius sedi Apostolicæ tunc Sergius Papa preerat, vt cum eius licentia & benedictione desideratum Euangelizandi gentibus opus iniret &c. Vide Sanctum Willibrordum statim vt obtinuit beneplacitum Principis quod fuit in primo ingressu, Romam accelerasse, auctoritatuam missionem impetrasse, idque primis temporibus. Quomodo ergo diu predicauit antequam Apostolicum assensum Romæ obtineret?

Argumentum 2. Venisse solum Romam dum Archiepiscopali insula decoraretur; supponit illum solum semel iuisse Romam, scilicet dum Episcopus consecraretur, quod factum est anno 696. verum hypothesis aduersarij ex dictis annullatur. Vt tamen eius infirmitas magis declaretur, sit